

כך כתב אביו, אביטל דפנא, שגם הוא משורר.

אחרי ששותרר מהשירות הסדיר התחתן אודי עם חווה, ונולד בנם אייל. אודי עבר להתגורר בבאר-שבע והיה פקיד במשביר המרכזי. מספר נדב: "הטפתי את שוק חיי! זה, אהוד עם המשקפים והכרס הקטנה, יושב שם במשרד עם ניירות במקום לרוץ אחרי פרות. פתאום הוא קם ועשה לי, נא'!"

מחמאות

גבר לאשה

כ אשר חיי המישפחה שלו שובשו, כתב אביו בחוברת לזכרו, "החליט, לאחר שנים רבות לשוב לשירות הצבאי. מעולם לא אהב חיי צבא. אולי ראה בזה פורקן ותקופת מעבר עד שיבנה מחדש את חייו. בכל משימה שהוטלה עליו השקיע רצינות, מחשבה והגיון. הכפופים לו קיבלו באהבה, הן את קפ"דנות והן את החיוך, את הליגלוג ואת מעטה הציניות."

הבן אייל עבר למעונו-חיים. אודי חשב לקחתו אליו, לאחר שיבנה חיים חדשים עם חברתו שושנה. מעולם לא החמיא. האמנם יש מן ההשפלה במחמאת גבר לאשה? לגבי אהוד, במחמאת לאשה יש מן הזויף, ואני כה רציני בהן. משעמתי יותר על אופיו השתקני הבנתי.

..הלא נדמה שהנה כן, הולך הוא לצידי בבוקר, שעה שאני הולכת לעבודה... שואל בחיך, 'מה שלומך מלכה?'

אהוד הפנים רגשותיו, הסתייג מחישוף עצמי. צירפתי שברי דברים. בדרך אחרת לא הייתי מצליחה. "כאשר החליטו אהוד ושושנה להינשא, התלבטו בבעיית המגורר. כל ניסיונותיו החפוזים לזכות ב" מישרה נאותה עלו בתוהו. המרירות גאתה. כלפי חוץ העמיד פנים כאלו הוא עושה חיים. את האמת ידענו שנינו."

על אף הופעתו המעט מגושמת היה אהוד רוכב מצטיין. "לראות אותו רוכב על סוסים, זו חוויה נדירה. דבר לא רגיל. אתה מרגיש שהוא כימעט לא יכול ללכת. איזו מין עייפות כזו. אך רק מתחיל את העבודה הוא אדם אחר. ממש גורילה יכולה ללמוד ממנו." מספר נדב, שהיה שותף לאודי בתחביב הרכיבה. "כזה מין נחום-תקום, הוא תמיד היה קם על הרג-ליים לפני שהסוס נופל עליו." היום מקימים בקיבוץ ארוות-סוסים ומשטחי מירוצים על שמו של אהוד.

בין כדורים ועשן

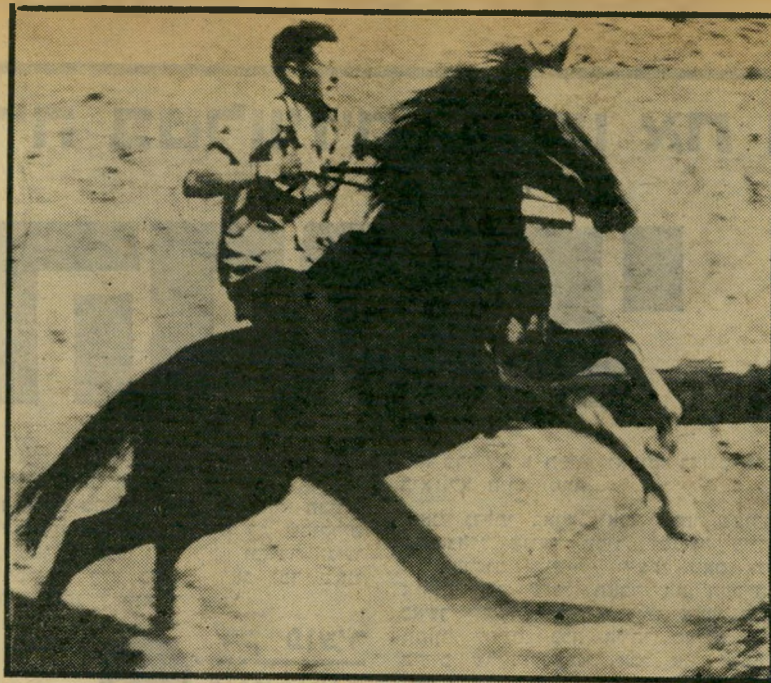
א אחרי שאודי נפל החלו תלמידי בית-ספר לשלוח מיכתבים להוריו.

דבר נורא קרה / לקיבוץ ולמיש"פחה: / הודי חמודי מבית-שאן / מת בין כדורים ועשן."

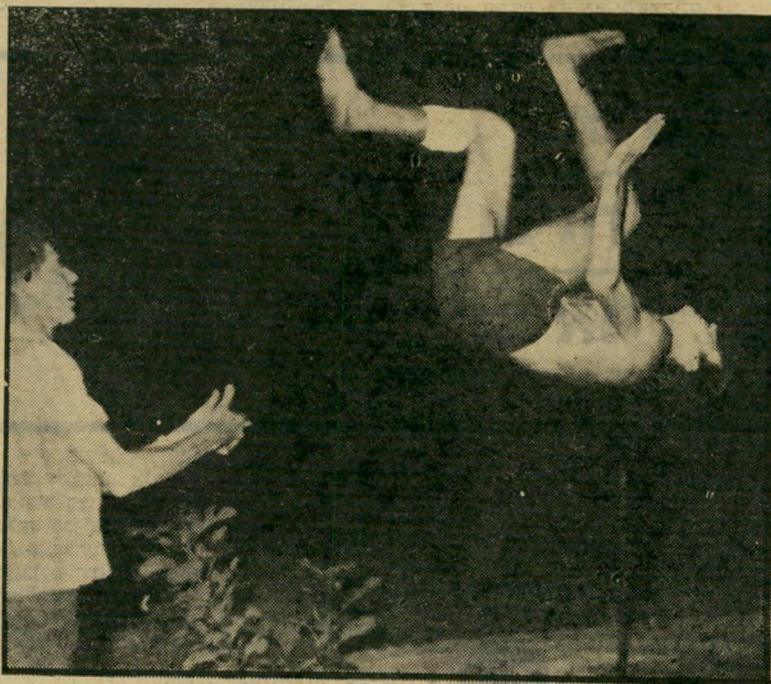
"אקוה שהשיר לא ציער אתכם עוד יותר," כתב מחברו, איתמר נצר, מהוד השרון.

אייל חזר אל אמו, כמה חודשים לאחר מותו של אהוד. הוא אינו מזכיר את אבא. הוא היה בן שבע כשנפל אביו, וכשמדבר רים על אהוד, בנוכחות אייל, הוא משים עצמו כמי שאינו שומע. "אין ספק ש" אינו מחסיר מילה מהנאמר." מסביר הסב, אביטל. "היזכור את אביו? איך יהיה אביו שמור בזכרונו?"

במעונו חיים גר היום אודי, בן השלוש

הודי במירוצי למה אוהב כה הצל את העץ —

הודי הספורטאי — מבוקר עד ערב —

הודי (במרכז) בתנועת-הנוער — אצלו הוא רובץ

וחצי. אודי הוא בנו של יואב, אחיו של אודי דפנא.

בתקופת ההמתנה שלפני מילחמת-ששת-הימים היה אודי מפקד מחלקת סיור. הוא נפצע בשעות הראשונות של המלחמה. תחילה הוגדר כפצוע קל, היה מלא רסיי סים בפנים ובכל חלקי הגוף.

הרבה יין ואוכל טוב

את הפגיעה בעצב שברגלו הרגיש כע"בור כמה ימים. חודשים לא יכול היה להגיע את כף רגלו. תחילה הלך בעזרת קביים, ומאוחר יותר החל להתעקש, הכ"רית את עצמו ללכת זקוף וישר. בצבא נקבעו לו אהווי נכות, אך שוב, כבנעוריו, חזר והתעקש. נאבק בוועדות הרפואיות וכדרכו — זכה. הוא שב לשיריון.

סיפר נדב, שבא לבקר אותו בבית-החולים בעפולה: "אני מתרגש מדברים כאלה. בסוף באתי לבקר אותו. המילה הראשונה שאמר לי: נו, קסוקר, מה נשמע? יה אתוואל, מה נשמע? הוא ידע שאני אסתכל על הקסוקר (פול) שלו. ישר שבר לי את המניות. הוא גם ידע שמייד נתחיל לדבר על זיונים. הוא שם את היד ואמר לי: זה לא נפגע! אהוד זה לא אחד לספר עליו סיפורים, זה אחד בשביל לחיות, אהוד צריך לחיות. תן לו כוסיט ויסקי, הוא היה גומר בכך בוקים, יושב, שותה ומתפלסף. כשהייתי

..אהוד זה לא אחד, בשביל לספר עליו סיפורים. זה אחד בשביל לחיות, אהוד צריך לחיות"

תופס אותו ברגע של התפלספות, היה לו לא נעים. קיבינימאט! אני רוצה שהחברים שלי יהיו לידי!"

לרשימת האהבות המרובות שהיו ל"אהוד, נוספה במשך השנים אהבה חדשה: אוכל טוב. תות-שדה בכמויות גדולות, מאכלים משובחים ומשונים במיסעדות טור בות ויין. הרבה יין. אחרי ארוחה טובה נהג ללכת לטייל ברגל. "שעה של קורת רוח," מסבירה שושנה. "מעין הפגנת רגש האשמה שבגררנות יחירה, שאת מקומה תפסו שיחות שלא בענייני תומר."

מדוע בושש

רכבו?

אודי-חמודי היה גם חוש טכני מפותח. נדב: "אם הגיפ לא היה מניע בבוקר, הוא היה לוקח את המקל הכי גדול שהיה שם, נותן מכה על הד מנוע. אחרי זה היה מניע והיה בטוח שזה בגלל המכה שלו."

עצבותו של אודי גם היא היתה למשל, "קודם כל היה מגרש את האנשים מסביב, בו" נזכר נדב, "או שהיה נשכב על הגב, מחזיק את המושכות של הסוס ודופק ברגליים. ככה, עצבני עד שגעון. אחר כך זה היה עובר לו."

כתב אביו: "בני, בני, רכב ישראל ופרשיו, / מדוע בושש רכבו?"

נדב: "עכשיו אתה רואה? זה אחד להיעלם? להיעלם וזהו? זה אחד שהיה מסכים שישבו ויבכו עליו, ידברו עליו, ואני אספר את השטויות שלי עליו? עזבו אותו. תנו לו לחיות בשקט. לא להשאיר עיקבות. תראה, הוא היה שונא את כל החיים שלו אם הוא היה יודע שמספרים עליו. יום אחד באתי לשם — לקבר — הגדר היתה פרוצה ואני פחדתי שהטיחות יכנסו. אמרתי לעצמי: תרעה קצת רחוק יותר. אמרתי אז לקרוב שלי: שמע, פה שוכב בחור. הוא היה חבר שלי. הוא בטח מבסוס שהסוסות היו שם."